

Sygn. akt: III U 1105/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26.06.2013r. **znak** (...)

i z dnia 18.11.2013r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznaje K. K. prawo do emerytury począwszy od dnia 20.06.2013r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 26.06.2013r. oraz z dnia 18.11.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. K. prawa do emerytury.

K. K. wniósł odwołania od tych decyzji.

Sprawy zostały połączone na mocy art.219 kpc do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że K. K. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, o których mowa w art.184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat

i legitymowania się ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 27.05.2013r. K. K. złożył w Oddziale ZUS wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Po rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 26.06.2013r. ZUS odmówił mu prawa do tego świadczenia, uznając, że osiągnął wymagany wiek emerytalny 60 lat, lecz na dzień 01.01.1999r. nie przepracował 15 lat w szczególnych warunkach i nie legitymuje się on łącznym stażem pracy w wymiarze 25 lat.

K. K. odwołał się od tej decyzji i w toku postępowania przed Sądem złożył książeczkę wojskową, wnosząc o zaliczenie mu do ogólnego stażu pracy okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej.

Wobec powyższego ZUS ponownie dokonał analizy ogólnego stażu pracy K. K. i uznał, że na dzień 01.01.1999r. zgromadził on 26 lat i 2 dni, przy czym nadal nie legitymuje się okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Dlatego decyzją z dnia 18.11.2013r. ZUS ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

K. K. urodził się dnia (...). Zatem podstawą ubiegania się przez niego o prawo do emerytury jest **art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu (...)** (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz.1440 ze zm.) w zw. z **§4** rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. **w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze** (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z tymi przepisami prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po 31.12.1948r., jeżeli:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego lub złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa,
- w dniu 01.01.1999r. udowodnił 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zatem w przedmiotowej sprawie spór ostatecznie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy odwołujący zgromadził 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na okoliczność pracy w Przedsiębiorstwie (...) w O. K. K. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 31.08.1988r., z którego wynika, że w okresie od dnia 5.07.1973r. do dnia 31.08.1988r. pracował jako mechanik naprawy pojazdów samochodowych oraz kierowca (k. 6 a. r.).

ZUS nie uznał tego okresu jako pracy w szczególnych warunkach, gdyż K. K. nie złożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Analizując, czy praca u tego pracodawcy była wykonywana w szczególnych warunkach, Sąd przede wszystkim oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych. Z podania z dnia 01.07.1973r. o przyjęcie do pracy wynika, że K. K. ubiegał się o przyjęcie go na stanowisko montera samochodowego. Na podaniu tym widnieje odrębna adnotacja, z której wynika, że przyjęto go na stanowisko montera samochodowego od dnia 05.07.1973r. (k.3 a.o.). Tak też określono stanowisko odwołującego w umowie o pracę (k.23 a.o.). Z podania z dnia 17.01.1974r. o przeniesienie ze stanowiska montera na stanowisko kierowcy i odrębnej adnotacji wynika, że przeniesiono odwołującego na stanowisko kierowcy kategorii II, a z pisma z dnia 23.01.1974r. wynika, że z tym dniem powierzono K. K. obowiązki kierowcy samochodowego (k. 37 a.o.). Następnie ponownie został monterem od dnia 22.11.1978r. do dnia 26.02.1979r., co wynika z zapisów na k.45 a.o. Z podania z dnia 27.02.1979r. o przeniesienie ze stanowiska montera na stanowisko kierowcy i odrębnej adnotacji wynika, że K. K. ponownie uzyskał zgodę na zmianę stanowiska i został kierowcą. Następnie pracodawca wysłał odwołującego do pracy na budowie eksportowej w C. Elektrowni (...) w N.. Wobec powyższego od dnia 04.01.1985r. do 31.12.1985r. K. K. pracował jako kierowca samochodu (...), co wynika

z umowy na czas określony z dnia 02.01.1985r. (k.15 a.o.). Nadto z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że po powrocie do kraju, odwołujący nadal pracował jako kierowca.

Z dokumentami tymi w pełni korelują zeznania odwołującego złożone w charakterze strony (k.49-50). Wynika z nich bowiem, że w 1970r. podjął on naukę w szkole zawodowej przy T.. Nauka trwała do 1973r. W 1973r. został przyjęty do T. na monter samochodu, a następnie został kierowcą. Najpierw jeździł S.-29, a następnie Kamazem. W ramach T. wyjeżdżał na budowy eksportowe do ZSRR i tam jeździł K., czyli 9,5 tonową wywrotką.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że zachodzą podstawy do zaliczenia odwołującemu jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresów: od dnia 23.01.1974r. do dnia 21.11.1978r. (4 lata, 10 miesięcy) oraz od dnia 27.02.1979r. do dnia 31.08.1988r. (9 lat, 6 miesięcy i 2 dni) jako pracy w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Stanowisko to jest wyszczególnione w wykazie A dziale VIII, poz.2 w/w rozporządzenia. Są to prace w transporcie dookreślone w załączniku nr 9 do Zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1.08.1983r. w wykazie A dziale VIII, poz. 2 pkt 2 kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Okres ten wynosi **14 lat, 4 miesiące i 2 dni.**

Kolejnym okresem, o zaliczenie którego wnosil odwołujący jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, jest praca w Przedsiębiorstwie Budowlano – Usługowym (...) sp. z o.o. w W.. Na okoliczność tej pracy K. K. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 03.09.1991r., z którego wynika, że w okresie od dnia 01.09.1988r. do dnia 03.09.1991r. pracował tam jako kierowca (k. 7 a. r.).

ZUS nie uznał tego okresu jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Z akt osobowych wynika, że od dnia 01.09.1988r. do dnia 03.09.1991r. K. K. pracował (...) sp. z o.o. jako kierowca w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z zeznań odwołującego K. K. wynika, że T. przekształcił się w K.. Była to zatem ta sama praca, a jedynie pracodawca przeszedł reorganizację i zmienił nazwę. Z zeznań odwołującego wynika, że w K. jeździł przez cały czas jako kierowca K..

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, bowiem jego zeznanie tworzy logiczną całość oraz znajduje potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że nastąpiło przekształcenie T. w K.. Logiczne jest zatem, że odwołujący nadal świadczył pracę na tym samym stanowisku.

Wobec powyższego Sąd zaliczył odwołującemu okres od dnia 01.09.1988r. do dnia 03.09.1991r. jako pracę wykonywaną w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A dziale VIII, poz.2 w/w rozporządzenia. Okres ten wynosi **3 lata i 3 dni.**

Kolejnym spornym okresem, była praca w Przedsiębiorstwie (...). Na okoliczność tej pracy K. K. złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 31.03.1996r., z którego wynika, że w okresie od dnia 01.08.1995r. do dnia 30.03.1996r. pracował tam jako kierowca (k. 9 a. r.). Następnie pracował w Przedsiębiorstwie o nazwie H. (...) - Spożywczy i Przemysłowymi Usługi (...). Na tę okoliczność złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 11.12.1998r., z którego wynika, że w okresie od dnia 01.04.1996r. do dnia 11.12.1998r. pracował tam jako kierowca (k. 10 a. r.).

ZUS nie uznał tych okresów jako pracy w szczególnych warunkach, gdyż K. K. nie złożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za te okresy.

Z zeznań odwołującego K. K. wynika, że właścicielem obu firm był Z. B.. W tych okresach w obu firmach (...) jeździł tym samym samochodem. Był to J. z przyczepą o ciężarze 18 ton. Firmy specjalizowały się w przewozie zboża po całej Polsce.

Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, jego zeznanie tworzy logiczną całość oraz znajduje potwierdzenie w dokumentach znajdujących się w aktach osobowych. W aktach osobowych znajduje się bowiem świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, z którego wynika, że K. K. w okresie od dnia 01.08.1995r. do dnia 18.03.1996r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Nadto znajduje się tam informacja, że w okresie od dnia 18.03.1996r. do dnia 31.03.1996r. korzystał z urlopu bezpłatnego.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zachodzą podstawy do uznania okresów od dnia 01.08.1995r. do dnia 17.03.1996r. (7 miesięcy i 17 dni) oraz od dnia 01.04.1996r. do dnia 11.12.1998r. (2 lata, 8 miesięcy i 11 dni) jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Stanowisko to jest wyszczególnione w wykazie A dziale VIII, poz.2 w/w rozporządzenia.

Wobec powyższego w niniejszym postępowaniu K. K. wykazał, iż pracował w szczególnych warunkach przez **20 lat, 8 miesięcy i 3 dni.**

K. K. nie jest członkiem OFE. Z tych względów Sąd uznał, że odwołujący spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w oparciu o art.184 powoływanej na wstępie ustawy i przyznał mu prawo do emerytury począwszy od dnia (...)stosownie do treści art.129 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS. W tej bowiem dacie odwołujący ukończył 60 lat.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję na mocy **art.477¹⁴§2 kpc.**

Stosownie do treści art.118 ust.1 a w/w ustawy – Sąd, orzekając o prawie do emerytury, ma obowiązek stwierdzenia, czy organ rentowy ponosi lub nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji i przyznanie tego prawa na etapie postępowania administracyjnego. Sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie ZUS nie ponosi takiej odpowiedzialności. Odwołujący nie złożył bowiem świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ocena, czy odwołującemu należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach sporne okresy, wymagała przeprowadzenia szerszego postępowania dowodowego, co możliwe było dopiero przed Sądem.

Wobec powyższego w tym zakresie Sąd orzekł na mocy **art.118 ust.1 a** w/w ustawy.